

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: st. Sekr. sąd. Jolanta Jarmołowicz

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 24 lutego, 23 marca i 22 czerwca 2016 r. sprawy

P. G.

syna S. i H. z domu M.

ur. (...) w L.

obwinionego o to, że:

w dniu 15 grudnia 2015 r., o godz. 14⁴² w O. na ul. (...) kierując samochodem m-ki B. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy w terenie zabudowanym o 59 km/h (109/50 km/h)

- tj. za wykroczenie z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **P. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym ustalając, że przekroczył on dopuszczalną prędkość na terenie zabudowanym o co najmniej 47,47 km/h, i za to na podstawie art. **92a kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych, opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych i kosztami wydania opinii przez biegłego w kwocie 639,40 (sześćset trzydzieści dziewięć i 40/100) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony P. G. jest (...), prowadzi działalność gospodarczą – (...). Otrzymuje wynagrodzenie w wysokości ok. (...) złotych. Jest rozwiedziony, posiada na utrzymaniu troje dzieci, na które płaci alimenty w łącznej wysokości (...) złotych. W przeszłości był karany za wykroczenia w ruchu drogowym (dane osobopoznawcze k. 19, notatka urzędowa k. 20, wydruk z (...) k. 7)

W dniu 15 grudnia 2015 roku o godz. 14⁴⁰ obwiniony P. G. kierował pojazdem m-ki B. o nr rej. (...) jadąc lewym pasem ruchu ulicy (...) w O. od strony skrzyżowania z ulicą (...) w kierunku wyjazdu z O.. W dniu tym, o tej samej porze służbę

w patrolu zmotoryzowanym pełnili funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego K. w O. J. S. oraz J. O.. Poruszali się oni nieoznakowanym radiowozem m-ki O. (...) o nr rej. (...).

Obwiniony wyprzedził nieoznakowany radiowóz z dużą prędkością na ul. (...). W związku z tym funkcjonariusze Policji jadąc za tym pojazdem postanowili dokonać pomiaru jego prędkości. Dokonali oni takich dwóch pomiarów urządzeniem (...) (...), nr fabryczny (...)", na odcinku drogi o długości 100 metrów. Drugi z tych pomiarów został rozpoczęty jeszcze przed tablicą (...) „koniec obszaru zabudowanego” a zakończony już po minięciu tej tablicy.

W wyniku stwierdzenia tymi pomiarami przekroczenia przez obwinionego dozwolonej prędkości na mierzonym przez funkcjonariuszy odcinku drogi, obwiniony został zatrzymany do kontroli na parkingu przy zjeździe na B..

Podczas wykonywanych czynności kontrolnych obwiniony odmówił przyjęcia mandatu karnego. W związku z tym poinformowano P. G. o sporządzeniu przeciwko niemu wniosku o ukaranie.

(dowody: notatka urzędowa k.2, kserokopia prawa jazdy obwinionego k. 5, protokół odtworzenia utrwalonych zapisów k. 16, płyta (...) k. 17, odpowiedź na pismo sygn. akt IX W(...) z 1.04.2016 roku k. 35, opinia biegłego k. 39-49; zeznania świadków: J. S. k. 32v, J. O. k. 60, zeznania biegłego D. M. k. 60, 60v,)

Wobec powyższego obwiniony P. G. został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zarówno na etapie czynności wyjaśniających jak i na rozprawie skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego, w których ograniczył się on jedynie do złożenia oświadczenia o nieprzyznaniu się do winy Sąd uznał za wyraz przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej w kierunku uniknięcia odpowiedzialności. Twierdzeniu obwinionego, co do nie popełnienia zarzucanego mu czynu, przeczą w szczególności logiczne, spójne i konsekwentne zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy przeprowadzali czynności pomiarowe w niniejszej sprawie oraz wyniki pomiarów (a właściwie pomiaru) urządzeniem kontrolno-pomiarowym uwiecznione na materiale wideo.

Urządzenie(...) nr fabryczny (...)", jest to bowiem przyrząd pomiarowy w pełni spełniający wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych. W dniu pomiaru urządzenie to posiadało ważne świadectwo legalizacji ponownej, bowiem legalizacja tego urządzenia była ważna do dnia 31 sierpnia 2016 r. (k.4). Analiza nagrania z wideorejestratora tego urządzenia pozwala jednoznacznie stwierdzić, że zarejestrowany w pełni drugi pomiar wykonany tym urządzeniem został przeprowadzony zgodnie z zasadami i wymogami dotyczącymi przeprowadzenia pomiarów tym sprzętem.

Z wiarygodnych i zgodnych relacji obu świadków - funkcjonariuszy tj. J. S. oraz J. O. wynika, że obwiniony jechał od ul. (...) lewym pasem ruchu w kierunku O.. Wskazali, że impulsem do dokonania pomiaru prędkości tego pojazdu było to, że zostali wyprzedzeni przez pojazd obwinionego jadący ze znaczną prędkością.

J. S. podał, że wraz z J. O. dokonali dwóch pomiarów prędkości. Jeden przed przejściem dla pieszych przed stacją (...), a drugi kawałek dalej. Dodał, że prędkość pojazdu obwinionego przy obu pomiarach wynosiła ok. 109 km/h.

Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionych świadków jako logicznym, rzeczowym, bezstronnym. Brali oni bezpośredni udział w przedmiotowym zdarzeniu, dlatego też mieli możliwość obserwowania całego zdarzenia, co pozwoliło im na jego obiektywną ocenę.

Jednym z najważniejszych dowodów w sprawie jest nagranie z kamery wideorejestratora zamontowanego w nieoznakowanym radiowozie, którym poruszali się funkcjonariusze tj. w pojeździe O. (...) o nr rej. (...). Kamera umieszczona była za szybą czołową pojazdu. Na nagraniu tym widać, że radiowóz porusza się w terenie zabudowanym

ulicą (...) w O. w kierunku wyjazdu z miasta w stronę S.. Przed radiowozem jedzie pojazd obwinionego tj. B. o nr rej. (...). Na nagraniu jasno i wyraźnie można odczytać wynik dokonanego pomiaru, który wynosi 109,5 km/h. Pomiar przeprowadzony został na długości 100 m i przez cały ten dystans radiowóz zachowuje tę samą odległość od pojazdu obwinionego.

Z uwagi na to, że na przesłanym Sądowi nagraniu stwierdzono brak niespełna 7 sekund zarejestrowanego materiału, w tym kluczowe momenty dotyczące końcówki i wyniku pierwszego pomiaru prędkości, a uzyskanie innej kopii tego nagrania zawierającej pełny zapis okazało się niemożliwe gdyż nagranie z wideorejestratora umieszczonego w radiowozie O. (...) nr rej. (...) z dnia 15.12.2015 r. zostało usunięte z archiwum nagrań dopuszczono dowód z opinii biegłego D. M. w celu ustalenia czy dokonany „drugi” pomiar został wykonany zgodnie z zasadami określonymi przez producenta tego urządzenia kontrolno – pomiarowego.

Jak wskazał to biegły analiza materiału dowodowego, w tym bardzo szczegółowa analiza zapisu nagrania z wideorejestratora nieoznakowanego radiowozu policyjnego O. (...) o nr rej. (...) wskazuje, że średnia prędkość jazdy samochodu B. nr rej (...), na poddanych w analizie odcinków dróg, wynosiła ponad 100 km/h. Prędkość ta jest prędkością szacunkową. Była to prędkość przekraczająca prędkość administracyjnie dozwoloną na tym odcinku drogi.

Biegły zaznaczył, że podstawą jego wyliczeń nie były dane wyłącznie z pomiaru wideorejestratora. Wskazał, że przeprowadził wizję miejsca zdarzenia i pomierzył dokładnie odległości w charakterystycznych miejscach przejechanych przez pojazd obwinionego. W związku z tym wyliczona przez niego i podana prędkość znajdowała się w granicach błędu, który wynosił 5 %.

Z treści przedmiotowej opinii wynika, iż pomiar prędkości jazdy samochodu B. wykonany został prawidłowo. Biegły zarówno w opinii pisemnej jak i ustnej szeroko uzasadnił wnioski swojej opinii. Wskazał, że korzystając z nagrania z wideorejestratora, które zawiera dokładny czas przejazdu, po ustaleniu punktów orientacyjnych tego nagrania (najczęściej latarni ulicznych) dobrze na nim widocznych, kiedy ustalił w wyniku dokładnych odległości między tymi punktami mógł w miarę precyzyjnie ustalić zarówno dystans, jak i czas w jakim pojazd obwinionego pokonał tę drogę, a tym samym prędkość pojazdu na tych odcinkach.

Sąd podzielił ustalenia i wnioski wskazane w powyższej opinii. Uznał ją za rzeczową, logiczną i spójną. Biegły odpowiedział na zadane pytania, a swoje stanowisko uzasadnił w przekonujący sposób. Trzeba podkreślić, że wnioski końcowe, ustalenia oraz obliczenia biegłego zostały przez niego wykonane w sposób rzetelny i biegły wyraźnie wskazał na margines błędu jaki wyliczenia te zawierają, podkreślając, że starał się przyjmować założenia jak najkorzystniejsze dla obwinionego.

Wobec powyższego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do uznania obwinionego winnym tego, że w dniu 15 grudnia 2015 r. o godz. 14:42 w O. na ul. (...) kierując samochodem m-ki B. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy w terenie zabudowanym, ustalając że przekroczył on ją o co najmniej 47,47 km/h.

Swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona wykroczenia z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przedmiotami ochrony art. 92 a kw są porządek i bezpieczeństwo ruchu drogowego zagrożone przez niedostosowanie się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. W tym przypadku porządek ruchu drogowego jest zabezpieczony przez przestrzeganie dozwolonej prędkości poruszania się pojazdu, co niewątpliwie przekłada się na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

Art. 20 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zaś wskazuje dopuszczalną prędkość, z jaką pojazdy mogą poruszać się po drogach. Prędkość ta w terenie zabudowanym, na ul. (...) wynosi 50 km/h. Nie ulega wątpliwości, że obwiniony podczas wykonywanego przez funkcjonariuszy pomiaru prędkości na ul. (...), przekroczył dozwoloną prędkość, jak wynika z obliczeń biegłego o ok 47,47 km/h, gdyż poruszał się na drodze z ograniczeniem do 50 km/h z prędkością, ok. 97,47 km/h przy uwzględnieniu maksymalnej niepewności przy tego rodzaju obliczeniach.

Przy wymiarze kary, Sąd miał na względzie szkodliwość społeczną czynu obwinionego, naruszenie elementarnych zasad obowiązujących w ruchu drogowym i uprzednią karalność obwinionego. Warto zauważyć, że z nadesłanego przez oskarżyciela nagrania z wideorejestratora wynika, że już po dokonaniu drugiego pomiarze prędkości pojazdu obwinionego dokonał wykonał on manewr wyprzedzania pojazdu wolnobieżnego przekraczając linie podwójna ciągłą a w chwilę później najechał jeszcze na powierzchnię wyłączoną z ruchu.

Sąd nie dopatrył się okoliczności łagodzących w postawie obwinionego.

W tym stanie rzeczy wymierzona obwinionemu kara grzywny w wysokości 500 złotych jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz zmotywuje go do rozważniejszej i ostrożniejszej jazdy, a przede wszystkim do respektowania obowiązujących przepisów z zakresu ruchu drogowego.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- złotych, opłatą w kwocie 50,- złotych i kosztami wydania opinii przez biegłego w kwocie 639,40 złotych.